KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Mart 2004 * Sayı 2* Fiyatı 500.000 TL

6 Mart son değil başlangıç olmalı...
10-11 Mart'ta sağlık emekçileriyle birlikte işbırakalım!

Süresiz iş bırakmayı örgütleyelim!

Hükümet, kölelik yasasının kamu hizmetlerini özelleştiren, emekçilere kölece çalışma ve yaşama koşulları dayatan asıl maddeleri meclisten geçtikten sonra tasarının geçici 9 maddesi ve 2 yürürlük maddesini Yerel Yönetimler Tasarısı ile birlikte görüşmek üzere yerel seçimler sonrasına erteledi. Yani saldırı yasası daha da ağırlaştırılarak önümüzdeki günlerde karşımıza getirilecek. Bu anlamda erteleme kararı hiçbir biçimde yasanın kapsamını ve özünü değiştirmiyor, yasaya karşı mücadelenin önemini azaltmıyor. Hatırlanacağı gibi hükümet benzer bir taktiği iş yasası mecliste görüşülürken de izlemişti. Toplumsal muhalefete diyalog çağrısı yapılarak sendikal ihanetin önü açılmıştı. Sermaye hükümetinin bu taktiği ne KESK yönetiminde ne de kamu emekçilerinde boş bir beklentiye yolaçmamalı, tersine kölelik yasalarına karşı hak alıcı bir mücadele sürecinin örgütlenmesi için bir fırsat olarak değerlendirilmelidir.

Bilindiği gibi kamu yönetimi "reformu" olarak sunulan saldırı milyonlarca işçi ve emekçinin kamusal haklarını, kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Yasanın kapsamı düşünüldüğünde saldırıya karşı işçi ve emekçiler cephesinden gerekli yanıt hala verilebilmiş değil. Yasa karşısında işçi sendikaları bir yana KESK'in de tutarlı bir mücadele programı bulunmuyor. Alışılageldiği gibi basın açıklamaları ve bölge mitinglerinin ardından yapılacak Ankara mitingi eylemlerin 'final günü' olarak görülüyor. Öyle ki, sahte sendika yasasında olduğu gibi Temel Kanun karşısında da kimi basın açıklamalarında

bizzat KESK yöneticileri tarafından "meclisten geçse de halktan geçmeyecek" gibi söylemler öne çıkartılıyor. Özelleştirme ve kölelik anlamına gelen kamunun tasfiyesine dönük saldırıların tarihsel arka planı ve kapsamı düşünüldüğünde, milyonlarca emekçi militan bir mücadele içerisine çekilmedikçe bu saldırılar zincirinin kırılamayacağı açıktır. Oysa KESK bürokratları saldırılar karşısında geniş emekçi yığınları mücadeleye seferber edecekleri yerde, işçi sendikalarının bürokratlarından medet ummaktadırlar. "Genel grev" kararı alınıp alınmaması da Emek Platformu'na, demek oluyor ki işçi sendikalarına havale edilmiş durumdadır. Bugüne kadarki eylemlerle geniş emekçi yığınların mücadeleye seferber edilmesi şöyle dursun, tasfiye saldırısının geniş emekçi kesimlerin gündemine sokulması dahi başarılamamıştır. Öyle ki KESK yönetimi "meclis genel kuruluna geldiğinde hizmet üretiminden gelen gücün kullanılması" kararını dahi uygulamaya sokmamış, kamu emekçileri içerisinde bu yönde bir çalışma örgütlememiştir. Kamu emekçileri bir kez daha hedefsiz protesto eylemlerine hapsedilmiştir.

Kuşkusuz bu tablonun kırılmasında Ankara eylemi temel bir önem taşımaktadır. Ankara mitingi, ya çoğunlukla olduğu gibi bir günlük bir uyarı eylemi, bir "final" olacak ve sonrası boş bırakılacak, ya da süresiz iş bırakma ve kesintisiz-militan bir mücadeleye doğru atılmış bir "ilk adım" olacaktır. Şüphe yok ki, bu ikincisi öncü kamu emekçilerinin müdahalesi olmadan gerçekleşemez. Aynı şekilde 6 Mart'ta gösterilecek kararlılığın düzeyi de sonrası açısından belirleyici olacaktır. Merkezi eylem tasfiye saldırısının şu veya bu ölçüde kamu emekçilerinin gündemine girmesine hizmet edecek, ancak arkası boş bırakılır ya da daha geri bir eylem sürecine girilirse kamu hareketindeki mevcut kırılmayı büyütmekten başka bir işlevi olmayacaktır.

"Parasız eğitim, parasız sağlık" talebiyle 10-11 Aralık'ta sağlık emekçileriyle birlikte iki günlük iş bırakmaya!

Saldırılar püskürtülünceye kadar sürdürülecek bir süresiz iş bırakma sürecinin örgütlenmesi bugün hareketin en temel ihtiyacı durumundadır. Süresiz iş bırakma istemi bugün birçok öncü kamu emekçisi tarafından gerçekleşebilir bulunmuyor. Kuşkusuz bugünün sendikal önderliğinin mevcut durumu ve kamu emekçilerinin sendikalara güvensizliği bu bakışı koşullandırmaktadır. Bunlardan ilki ancak öncü kamu emekçilerinin müdahalesi ile aşılabileceği gibi, ikincisi de protestocu, günübirlik eylem biçimlerinden vazgeçilerek hak alıcı ve kesintisiz bir mücadele programının oluşturulması ile aşılabilir. Nihayetinde kamu emekçilerinin geniş kitlesinin sendikalar karşısındaki güvensizliğinin gerisinde sendikaların bu günübirlik ve kendini tekrar eden protestocu eylem biçimleri önemli bir rol oynamaktadır. Hedefini net olarak belirlememiş, saldırıların püskürtülmesi ve süresiz grev tutumuna bağlanmamış eylem program(cık)ları ile bunun örgütlenmesi olanaklı değildir. Fakat eğer merkezi Ankara eylemi buna atılmış bir ilk adım olarak görülür ve sağlık emekçilerinin 10-11 Mart'ta yapacakları iki günlük iş bırakma eylemi tüm kamu çalışanları içerisinde yaygınlaştırılırsa, güven bunalımının ve bu 'gerçek dışı' tablonun aşılmasında önemli bir adım atılmış olacaktır. Bilindiği gibi sağlık çalışanlarının işbırakma eylemleri kamu emekçilerinin geniş kesimleri içerisinde önemli bir yankı yaratmaktadır. Ankara eyleminin yaratacağı atmosfer üzerinden sağlık emekçilerinin 10-11 Mart'ta yapacakları iki günlük iş bırakma eylemi "parasız sağlık, parasız eğitim" talebiyle tüm kamu emekçileri içerisinde yaygınlaştırılmalı, pasif destek tutumu terkedilerek iki günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirilmelidir. Böyle bir tutum sağlık emekçilerine güven aşılamakla kalmayacak, somut talepler ekseninde kamu emekçilerinin mücadeleye seferber edilmesinde temel bir rol oynayacaktır. Süresiz iş bırakmanın örgütlenmesi ve saldırıları püskürtmenin yolu da buradan geçmektedir.

Kuşkusuz KESK'in böyle bir mücadele programına

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 2 * Mart 2004 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S.Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN * Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993 * Atatürk Bul. Gevtek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL * Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı) Esenyurt/İSTANBUL * Necatibey Cd Gözlükçü İşhanı No: 26/24 Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44 * 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23 * Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78 * Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671 * Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad. Aydınlar Apt. No: 8/101 KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05
e-mail adresi: **kamuemekcileri@yahoo.com**

yöneltilmesi öncü kamu emekçilerinin ortaya koydukları müdahalenin düzeyiyle ilgilidir. Halihazırda KESK yönetimi sağlık emekçilerinin iki günlük iş bırakma kararı karşısında pasif destek verme tutumunun ötesine geçen bir karara ve kararlılığa sahip değildir. Oysa SES ve TTB'nin iki günlük iş bırakma eylemi, milyonlarca kamu emekçisinin harekete geçirilmesinde önemli bir fırsattır. Öncü kamu emekçileri sağlık emekçilerinin iki günlük iş bırakma kararının "parasız sağlık, parasız eğitim" talebiyle tüm KESK içerisinde yaygınlaştırılması için taban basıncını örgütlemek, Ankara eylemini bu açıdan bir fırsat olarak değerlendirmek zorundadırlar.

Öncü kamu emekçileri tarihsel sorumluluklarını yüklenmelidirler

Kamu reformu adı altındaki kapsamlı saldırılar karşısında onu püskürtecek bir tutum ve mücadele sürecinin örgütlenmesinde öncelikle öncü kamu emekçileri kendilerine düşen tarihsel görevleri yüklenmek zorundadırlar. Süresiz iş bırakma ve militan direniş eksenli bir mücadelenin örgütlenmesi ancak orta vadeli ve eylemli bir sürecin ürünü olabilir. KESK'in, kamu emekçileri içerisinde günlerce sürdürülen kapsamlı bir çalışma ile örgütlenecek bir "süresiz iş bırakma" tutumu alması ve en azından birkaç hafta önceden tarihin belirlenerek geniş emekçi kesimlere her türlü aracın kullanılarak duyurulması için azami çaba gösterilmelidir. Her türlü eylem ve çalışma bu hedefe bağlanmalı, Ankara eylemi ve sağlık emekçilerinin iş bırakma eylemleri bunu başarabilmenin dayanakları haline getirilmelidir.

Sağlık emekçileri 10-11 Mart'ta bir kez daha iş bırakmaya hazırlanıyor...

Grev için hep birlikte görev başına!

SES ve TTB, "Kamu Yönetimi Reformu" ve "Sağlıkta Dönüşüm Projesi" adı altında sürdürülen saldırıların geri çekilmesi talebiyle 10-11 Mart'ta bir kez daha iş bırakacaklarını açıkladılar. Daha önce de aynı taleplerle 5 Kasım ve 24 Aralık'ta iş bırakan sağlık emekçileri taleplerinin yerine getirilmemesi üzerine iş bırakmayı iki güne çıkardılar.

5 Kasım ve 24 Aralık iş bırakma eylemine katılımın yoğun olması sağlık sektöründe çalışan emekçilerin sorunlarının giderek ağırlaştığını göstermektedir. Çözüm olarak ileri sürülen Kamu Yönetimi Temel Kanunu ve Sağlıkta Dönüşüm Projesi ise bu alanda yaşanan sorunları çözmek gibi bir amaç taşımıyor. Tersine sağlık sistemini sermaye yararına köleleştirme ve özelleştirme biçiminde yeniden düzenleyecek tasarılardır. Sağlığın satılabilir hale getirilmesi, emekçilerin iş güvencesinin ve kazanılmış haklarının gaspı demek olan tasarıların amacı kapitalizmin yapısal krizine çare bulmak, krizin faturasını emekçilere ve yoksul halka yüklemektir.

Bilindiği üzere bu saldırı programları sadece sağlık emekçilerini değil bir bütün olarak kamu emekçilerini ve bu hizmetlerden yararlanan işçileri ve yoksul halkı kapsıyor. Bu nedenle saldırı programına karşı mücadelede SES ve TTB yalnız bırakılmamalıdır. KESK, SES ve TTB'den örnek alarak böylesi bir saldırı yasasını geri çektirebilmek için emekçilerin birleşik grevini önüne hedef olarak koymak zorundadır.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun madde madde meclisten geçtiği şu günlerde KESK yaptırım gücü olmayan basın açıklamaları, mitingler vb. protestocu eylem biçimlerini aşmayan bir tutum almaktadır. Bu tarz bir eylem çizgisinin saldırı programlarını kabul etmekle aynı anlama geldiği ortadadır. Oysa yapılması gereken bellidir. Eylemlilikler kazanıncaya kadar grev hedefine bağlanmalıdır. 10-11 Mart bu açıdan özel bir öneme sahiptir. SES ve TTB'nin yürüttüğü mücadeleye hem KESK hem de işçi konfederasyonları merkezi olarak katılmalıdır. Dahası iki günlük iş bırakma eylemi süresiz bir iş bırakma hedefi yönünde bir basamak olarak görülmelidir.

KESK yönetiminin ise böyle bir anlayışa sahip olmadığı açıktır. Dolayısıyla böyle bir eylemin ortaklaştırılmasını, süresiz iş bırakma hedefine bağlama iradesi göstermesini mevcut yönetimden bekleyemeyiz. Görev bilinçli, öncü devrimci kamu emekçilerine düşmektedir. KESK yönetiminin kayıtsız tutumunu bozmak da devrimci kamu emekçilerinin göstereceği fiili inisiyatife bağlıdır. Bu nedenle gerek KESK yönetiminin eylemi sahiplenmesi yönünde bir basınç uygulamak ve gerekse eylemi işyerlerimize taşıyarak güçlendirmek için harekete geçelim. Saldırılara ve reformist-icazetçi barikata karşı grev bayrağını yükseltelim!

Sosyalist sağlık emekçileri

Kölelik yasası hiçbir biçimde kabul edilemez bir saldır

Saldırıları püskürtmek için devrimci mücad

İçerisinden geçtiğimiz dönemde, birbirine sıkı sıkıya bağlı temel önemde iki gündemin örtüşmesine tanık oluyoruz. Birincisi yerel seçimlerdir. Ama bu gündeme önemini veren yerel seçimlerin biz emekçilere ne kazandıracağından öte siyasal mücadele atmosferi içerisinde yarattığı sonuçlardır. Zira bu düzen, en küçük hücresine kadar aynı işleyiş ve çalışma mekanizmalarına bağlıdır. Bütününde nasıl bir sisteme sahipse, en küçük biriminde de öyledir. Dolayısıyla yerel seçimlere önemini veren kimin ne kadar belediye kazandığı değil, sınıf mücadelesine katkısı ve etkisidir. Halihazırda düzen partilerinin yanı sıra onlardan daha tehlikeli bir role sahip liberal reformistler bu gerçeği tersine çevirmek, böylelikle işçi-emekçi hareketinin devrimci gelişimine ket vurmak için elbirliği etmiş bulunuyorlar.

Diğer önemli gündem konusu ise meclis genel kurulunda geçmek üzere olan "Kamu yönetimi reformu"dur. "Kamu yönetimi reformu" kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonudur. Böyle olduğu ölçüde hayati ve yakıcı önemde bir saldırı programı ile yüz yüzeyiz. Uluslararası sermaye ve tekelci burjuvazi tarafından çerçevesi oluşturularak hükümetin önüne konulan bu program, yıllardır uygulanmakta olan neo-liberal saldırı dalgasının yapı taşlarından biridir. Saldırının kapsamı ve hedefleri kamu emekçileri tarafından az çok bilinmektedir. Yasanın kapsamı hakkında yeni bir şey söylemek hem gereksiz hem de mevcut durumda ikinci planda kalmaktadır. Zira saldırı için start verilmiştir, görev artık mücadelenin sorunlarına yoğunlaşmaktır.

Ancak özellikle mücadelenin sorunları kapsamı dikkate alındığında saldırı programına karşı politik tutum belirleyici olmaktadır. Bu anlamda saldırı programının "katılımcılık", "şeffaflık", "yerelleşme" argümanlarıyla esasta belediyelere yüklediği özel konum dikkate alındığında yerel seçimlerin yaklaştığı bugünlerde saldırı programına yeniden bakmak gerekmektedir. Zira bugün sendikalarımızın başını tutan anlayışlar, büyük ölçüde aynı argümanlarla bu saldırı programını kabullenir bir hava içerisindedirler. Yerel seçimler ise ayrıca bu hayalleri güçlendirmekte, yerel yönetimler şahsında elde edilebilecek mevziler bizzat bu saldırı programının bazı temel unsurları üzerinden boş hayallere dayanak yapılmaktadır.

Devlet, temel kamu hizmetlerini yerellere devrederek özelleştirmeyi planlıyor. Milyonlarca emekçi kamu hizmetlerinden artık "parası kadar" faydalanabilecek. Devletin karşılamakla yükümlü olduğu hizmetler sermayenin insafına terkedilecek. Söz konusu saldırı programıyla tekeller kamu hizmeti yürüten en küçük birimlere kadar girecektir. Sermayenin serbest dolaşımının önündeki bütün engeller kaldırılacak, pazarlanabilir nitelikte olan tüm sosyal hizmet alanları tümüyle sermayeye devredilecetir.

Tüm bunlar kapitalizmin işleyiş yasalarının ve mekanizmalarının doğal bir sonucudur. Emperyalist-kapitalizm, on yılları bulan yapısal krizini aşmak için dünyayı bir serbest pazar, fiyatlandırılabilir herşeyi alınır-satılır meta haline getirmek istemektedir. Dünya çapında uygulanan bu saldırının arka planı budur. Emperyalizm, Irak'ta olduğu gibi ya bu saldırı programını silahların gücüyle gerçekleştiriyor ya da işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla o toplumdaki iç direniş odaklarını ezerek. Bugün ülkemizde yapılan da esasta budur. Dolayısıyla söz konusu saldırı programı emperyalist-kapitalist sistemin yaşamsal ihtiyaçlarına bağlıdır. Saldırıyı püskürtmenin yolu da bu düzenle anti-kapitalist, anti-emperyalist bir temelde hesaplaşmaktan geçiyor. Yani bedel ödemeyi ve bedel ödetmeyi göze almak gerekiyor.

Şimdi yerel seçimlerle örtüşen saldırı programı karşısında sendikal yönetimlerin tutumuna bakalım. Bu tutumun anlamına bakmak sınıf çıkarlarımızın gereğidir. Zira saldırı programına karşı alınan tutum ile seçimlerde alınan tutum arasında kopmaz bir bağ bulunmaktadır.

Halihazırda siyasal arenada liberal-reformist konumdaki partilerin alandaki uzantıları KESK yönetimine hakimdir. Dolayısıyla KESK yönetiminin sendikal politikalarına ve mücadelesine damgasını vuran bu partilerin siyasal çizgi ve platformları olmaktadır. Söz konusu partiler siyasal platformları, örgütlenme biçimleri ve pratikleriyle düzen içine sığmaktadırlar. Düzenin çizdiği sınırlarda hareket ederek düzenden beklenti içerisindedirler. Bir genelleme yaparsak, örgütlenme planında düzen yasalarıyla belirlenen sınırlara mahkumdurlar. Siyasal pratikleri, sendikalarda hangi konumu tutuyor olurlarsa olsunlar, esas olarak seçimlere endeksli ve düzenin belirlediği sınırlar içerisindedir. Siyasal platformları ise sermaye iktidarına karşı işçi-emekçilerin devrimci iktidarını kurmayı değil, parlamento ya da belediye yönetimleri gibi düzen kurumlarında çoğunluğu ele geçirerek "iktidarlaşmayı" temel almaktadır. Oysa sınıf mücadelesinin ihtiyaçları temel alınmadan ortaya konulan her söylem ve iddia bir aldatmacadan öteye gitmeyecektir. Liberal-reformist partilerin pratiklerine de yansıyan politik gerçek budur. Nitekim yerel seçimler vesilesiyle yerel yönetimlerde güç olmak adına burjuva düzen partileriyle yaptıkları ittifaklar bunun somut

dır...

ele programından başka bir seçeneğimiz yok

ifadesidir.

İşte KESK yönetimindeki sendikal anlayışların politika ve pratiklerine yön veren temel bakış da budur. KESK yönetimine hakim anlayışlar bu temelde, düzenle hesaplaşmayı göze alamamakta, onun belirlediği sınırları ve kanalları tek meşru "mücadele" yolu ve biçimi olarak görmektedirler. Bu çizgi, saldırı yasası meclisten geçerken emekçilere çözüm yolu olarak yerel seçimleri ve sandığı göstermektedir. Oysa yapılması gereken sendikal mücadelenin görevlerine yoğunlaşmak, her türlü imkan ve mevziyi bu amaçla değerlendirmektir. Düzenle devrimci bir temelde hesaplaşmak, onun sınıfsal-siyasal özünü görerek kararlı bir mücadele yürütmek gerekmektedir. Saldırı programına karşı net ve sonuç alıcı bir hatta mücadeleyi örgütlemeyen KESK yönetimi emekçilere adres olarak başını burjuva gerici bir düzen partisi olan SHP'nin çektiği liberal sol bloka açık destek vermektedir. Bu tutumun bizlerin çıkarları ve ihtiyaçları ile ne gibi bir bağı var? Mevcut saldırı programının dişe diş bir mücadeleyle, somutta hizmet üretiminden gelen gücümüzün kullanımına dayalı bir süresiz işbırakma-grevle püskürtüleceği ortadayken sandığı ve liberal sol bloku adres olarak göstermenin emekçilere hiçbir yararı yoktur. Tersine sınıf mücadelesine zarar vermektedir.

Bugün yerel seçimlerde "sol" adına bloklaşan partilerin "kamu yönetimi reformu" saldırısına karşı tutumları saldırının bir bütün olarak reddi değil, şu ya da bu şekilde olumlanması şeklindedir. SHP özünde bir burjuva partisi olması itibariyle yasa saldırısını destekleyen bir konumda bulunmaktadır. Zira DEHAP da bu programın tüm olumsuz yanlarına rağmen tümüyle karşı çıkılamayacağını, yasanın merkezi iktidarın yetkilerinin yerellere aktarılması yoluyla yerelleşme-demokratikleşmeye katkısı olacağı gerekçesiyle olumlamaktadır. Bu iki parti arasında yerel seçimlere ilişkin olarak imzalanan protokol de kamu reformunun yerel yönetimler ayağını destekleyen bir içerik taşımaktadır. Geriye KESK yönetimini de tutan blok içerisindeki ÖDP ve EMEP gibi partiler kalıyor ki, bu partilerin söylemlerine değil pratiklerine bakmak gerek. Zira eğer bu partiler ve KESK yönetimindeki izdüşümleri bu yasayı hiçbir biçimde kabullenmeme tutumu alıyorlarsa bu blokta işleri ne? Ya da diğer bir ifadeyle KESK yönetimi bir bütün olarak bloku hangi kaygı ve emekçilerin hangi ihtiyaçlarının sonucu olarak desteklemektedir?

Sorunun yanıtı açık ve basittir! Bugün KESK yönetimini tutan liberal-reformist anlayışların kamu emekçilerinin çıkarlarına, güncel ve acil sorunlarına herhangi bir ilgileri, tabanla bir bağları kalmamıştır. Bugün mücadelenin ihtiyaçları uzlaşmayı değil direnişi, düzen içi bir muhalefet çizgisini değil düzenle her alanda hesaplaşmayı gerektiriyorken yerel seçimlerde boluku destekler bir tutum almalarının başka bir anlamı olamaz. İşte bunun için "demokrasi" ve "sol" gibi artık içi boşaltılmış, sınıf mücadelesi zemininden kopuk soyut argümanlara indirgenmiş söylemlerle saldırı programını şu ya da bu biçimde olumlayan bir blok karşısında net bir tutum alacağına ona yedeklenmektedir.

Kamu emekçilerinin çıkar ve ihtiyaçları, somut ve güncel gelişmelerin de kanıtladığı üzere devrimci sınıf mücadelesinin yolunu tutmayı ve bu yolun önünde çıplak bir barikat haline gelmiş bulunan reformist çizginin aşılmasını zorunlu kılmaktadır. "Kamu yönetimi reformu" da dahil ekonomik-sosyal ve demokratik tüm saldırıların kaynağı emperyalist-kapitalist düzendir. Dolayısıyla bu düzen ve iktidar odaklarıyla devrimci bir hesaplaşmayı hedeflemeyen hiçbir siyasal anlayışın ve mücadelenin başarı şansı yoktur. Bu, gerek onlarca yılık sınıf mücadelesi tarihinin, gerekse de kamu emekçilerinin son 15 yıllık mücadele tarihinin döne döne kanıtladığı bir gerçektir.

Ne "sol" etiket yapıştırarak sömürü sisteminin işleyişine hizmet etmeye talip olan birlikteliklere destek vererek, ne protestocu eylem biçimleriyle, ne de hükümet yetkilileri ile görüşerek sorunlarımızı çözebiliriz. *"Sorunlarımız ve istemlerimiz bir bütündür. Bunların kesin ve tam çözümü, kurulu kapitalist düzenin devrimci yollardan aşılması ve yerine işçi sınıfının devrimci iktidarının kurulması ile olanaklıdır. İşçiler ve emekçiler olarak bu gerçeği bir an bile unutmaksızın, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, acil iktisadi, sosyal ve demokratik istemlerimiz uğruna mücadeleyi yükseltmeliyiz."*

Bu temel gerçeğe bağlı olarak yapılması gereken, kölelik yasasının meclisten geçip geçmemesinden bağımsız olarak, kamu yönetimi reformu karşısında açık ve net bir tutum almak, hak alıcı bir mücadele programı oluşturmaktır. Sendikalarımıza ve mücadelemize sahip çıkarak KESK yönetimini, süresiz bir iş bırakma hedefiyle saldırı yasaları geri çekilene kadar gerçek bir mücadele programı açıklamaya zorlamaktır. Ancak mücadele programının oluşturulması yetmez. Bunu işyerlerine yayacak, tabanda örgütleyecek bir konumlanış içinde olunması gerekmektedir. Bu temel görev ve sorumluluklar öncü, devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

Güncel talepler uğruna mücadele ve Kurum İdari Kurulları

Kamu emekçileri hareketinin başlangıcından itibaren merkezi talepler ve mücadele biçimleri ekseninde şekillendiği biliniyor. Hareketin merkezi talepler ekseninde şekillenmesinde kamu emekçilerinin tek bir işveren (devlet) altında çalıştırılıyor olması ve ortaya çıktığı dönemin koşulları belirleyici olmuştur. Ne var ki, mücadelenin merkezi talepler ekseninde yürümesi hareketin ileri yanını temsil etmekle birlikte, aynı etkenler hareketin geriye savrulmasında da temel bir rol oynamıştır. Birincisi; grev ve toplusözleşme hakkının kazanılamamış olması ve sürecin uzaması, hareketin yorulmasını ve nefessiz kalmasını beraberinde getirmiştir. İşveren devletten böyle bir hakkın sökülüp alınması ancak kesintisiz militan bir grev ve direnişler sürecinin ürünü olabilirdi. Ne var ki, hareketin doruğa çıktığı dönemler birer sıçrama noktaları olacağı yerde çoğunlukla düşüş noktaları olarak şekillenmiştir. İkincisi; işçi hareketinin yükselişe geçtiği ve devrimci hareketin yeni bir toparlanma dönemi yaşadığı bir dönemde ortaya çıkan kamu emekçileri hareketi, işçi hareketinin gerilemesi ve daha da önemlisi bir dizi devrimci akımın liberal-tasfiyeci savrulma süreci yaşamasıyla birlikte gerileme süreci içerisine girmiştir. Bu ikinci etken birinci etken ile birleştiği ölçüde onu belirleyen bir içerik kazanmıştır. Hareketin işveren devletten merkezi düzlemdeki taleplerini söküp alması, herşeyden önce fiili-meşru mücadele çizgisinde derinleşmeyi zorunlu kılmaktaydı. Ancak, sol hareketin yaşadığı tasfiyeci savrulma bu derinleşmenin önünü tıkamış ve hareketin devlet duvarına tosladığı durumlarda geri çekilişinde belirleyici bir rol oynamıştır.

Fakat bu iki etkene, bunları da besleyip kolaylaştıran bir üçüncüsünü eklemek gerekir. Kamu emekçileri hareketinin sol liberal tasfiyeci bir dalgayla birlikte bu kadar kolayından geriye savrulmasında hareketin özgün talep ve kazanımlarla beslenememiş, güçlü taban örgütlerine dayanamamış olmasının da belirleyici bir rol oynadığı açıktır. Mücadelenin doruk noktalarına ulaştığı dönemlerde KESK bürokratları devlet duvarına, hareketin tabanı da KESK bürokratlarının duvarına toslamış, fakat yer yer çatışmakla birlikte onu aşacak bir kararlılığı gösterememiştir. Bu, kırılmayı daha da derinleştiren bir rol oynamış, sahte sendika yasası ile birlikte hareketin hızla icazet çizgisine oturmasını kolaylaştırmıştır. Tüm bu söylediklerimizden özgün talepler ve bu talepler ekseninde yürütülecek mücadelenin önemi bir kez daha açığa çıkmaktadır.

Özgün talepler ve sendikal mücadele

Kamu emekçileri işkollarından işkollarına, kurumdan kuruma değişen yakıcı sorunlarla yüzyüze bulunmaktadırlar. Bu sorunların kimileri hemen hemen tüm kurumlarda benzerlikler taşımakta, kimileri ise daha özgün bir nitelik taşımaktadır. Sendikaların kamu emekçileri hareketinde gerçek işlevlerini görebilmesi ve işyerleri eksenine oturabilmeleri açısından bu yakıcı sorunlar ekseninde yürütülecek mücadelelerin büyük önemi bulunmaktadır. Fakat bugünkü tablo üzerinden bakıldığında sendikaların gerçek işlevlerini yerine getiremediklerini söylemek abartılı olmayacaktır. Öyle ki, birkaç istisnai çıkışlar dışında sendikalar, KESK'in temsilcilikleri gibi davranmaktadırlar. Hemen tüm sendikalar kendilerini KESK'in eylem kararları ile sınırlamakta, kamu çalışanlarının güncel, acil ve yakıcı özgün talepleri üzerinden çok yönlü bir mücadelenin örülmesinde kendilerine düşeni yerine getirememektedirler. Mücadelenin bu ayağı yeterince gözetilemediği ölçüde kamu emekçilerinin geniş kitlesi nezdinde sendikalara duyulan güven daha da zayıflamakta, bu durum merkezi talepler ekseninde yürüyen mücadeleyi de zayıflatan bir rol oynamaktadır. Sendikaların özgün talepler ve mücadele konusundaki programsızlığı, işyeri örgütlenmesine ve taban örgütlerine yapılan vurguların da altını boşaltmaktadır. Neredeyse tüm sendikal anlayışlar işyerleri ekseninde örgütlenmenin önemine, taban örgütlenmelerine duyulan ihtiyaca vurgu yapmaktadırlar. Fakat bunun özgün talepler ve mücadele ile bağı kurulamadığı ölçüde tüm söylenenler birer söz kalıbı

olmaktan öteye geçememektir. Böyle olduğu ölçüde işyeri eksenli çalışma üye yapma çalışmasına indirgenmektedir.

Geçmiş deneyimler ışığında Kurum İdari Kurulları

Sahte sendika yasasının toplu görüşmeler ile birlikte getirdiği uygulamalardan bir diğerini Kurum İdari Kurulu (KİK) oluşturmaktadır. Toplu görüşme mantığında olduğu gibi, KİK'ler de sendikal hareketin masabaşında boğulmasını, diyalog adı altında ehlileştirilmesini amaçlıyordu. Kuşkusuz yasanın bunu amaç edinmesi tek başına yeterli değildi. Buna ek olarak kendisini yasal sınırlara ya da yasanın getirdiği 'diyalogcu' zihniyete uyarlamış bir sendikal önderliğin de varlığı gerekirdi. Sahte sendika yasasının çıktığı dönem bu ikincisinin de gerçeklik kazandığı bir dönemdi. Nihayetinde kamu emekçileri geride bırakılan iki toplu görüşme döneminde de hükümet ve sendika bürokratları arasında oynanan ortaoyununun seyircisi durumuna getirildiler. Sahte sendika yasası kendi amaçlarına ulaşmıştı. Aynı şey KİK'ler için de geçerliliğini korudu. Bugüne kadar yapılan tüm KİK toplantıları kamu emekçilerinin özgün talepler ekseninde mücadeleye seferber edilmesinin dayanakları haline getirilemediği gibi, yapılan toplantıların birçoğu birkaç saatlik bir görüşme ile sonuçlandırıldı. Yasa KİK'leri görüş alışverişi yapmakla sınırlandırıyordu ve bugüne kadar da buna uygun bir işleyiş gerçekleştirildi.

Bugüne kadar KİK'ler kamu emekçilerinin gündemine taşınamamıştır. Kimilerinde masabaşı kısmi kazanımlar elde edilmiş, kimilerinde ise kazanım olarak nitelenenlerin herhangi bir somut karşılığı olmamıştır. Eğitim-Sen KİK sonuçlarını eğitim emekçilerine "kazanımların!" alt alta sıralandığı broşürlerle duyurmuş, fakat bunların neredeyse hiçbiri günlük yaşamda karşılık bulmamıştır. Hatta kağıt üstü elde edilen kazanımların dahi takipçisi olunmamıştır. Aynı şey diğer işkolları için de geçerlidir. BES KİK'lere katıldığı kimi kurumlarda ek ödemelerin artırılması talebini gündeme getirmiş, fakat bir mücadelenin ürünü olmadığı için elde edilen kazanımın büro emekçilerinin mücadelesine bir parça katkısı olmamıştır. Sonuç olarak denilebilir ki, geride bırakılan KİK dönemleri boyunca sendikalar, KİK'leri yasanın belirlediği sınırlara hapseden bir tutumun ilerisine geçememişlerdir.

KİK'ler nasıl ele alınmalı?

Nisan ve Ekim aylarında olmak üzere yılda iki kez KİK toplantısı yapılmaktadır. Ne var ki, sendikaların toplantılara-görüşmelere endeksli tutumları nedeniyle KİK'ler yasanın tanımladığı sınırlarda bir işlev görmektedir. Öyle ki bu tutum nedeniyle bugüne kadar hiçbir KİK toplantısı terkedilmemiş, hiçbir kazanımın elde edilmediği birçok KİK tutanağının altına imza atılmıştır. Böylece KİK dönemleri kamu emekçilerinin işkolları ve kurumlar nezdindeki talepleri doğrultusunda mücadeleye seferber edilmesine değil, tersine bu taleplerin ertelenmesine vesile olmuştur. Kamu emekçileri çalıştıkları kurumlarda yemek, servis, zorunlu mesai, nöbet, idarenin keyfi tutumu, sürgünler, kreş, izinler, çalışma ortamından kaynaklı sorunlar, kadro yetersizliği gibi bir dizi sorunla yüzyüze kalmaktadır. Bu sorun ve talepler ekseninde bir mücadele örülmediği koşullarda KİK dönemlerinin, yasanın belirlediği sınırları aşan ve sendikal mücadeleye katkı sağlayan bir işlev görmesi olanaklı değildir.

Kamu emekçilerinin özgün talepler uğruna mücadelesi KİK dönemlerine hapsedilemeyeceği gibi, KİK dönemleri de bu taleplerin görüşmeye endekslendiği dönemler olarak düşünülemez. Tersine KİK dönemleri özgün ve yakıcı taleplerin geniş emekçiler nezdinde gündemleştirildiği, bu talepler doğrultusunda emekçilerin mücadeleye seferber edildiği dönemler olarak şekillenmelidir. Bunun için öncelikle KİK görüşmeleri başlamadan aylar öncesinden en yakıcı taleplerin belirlenmesi ve çalışanlara maledilmesi için emekçiler içerisinde çalışmalar yürütülmeli, bu çalışmalar üzerinden hizmet üretiminden gelen gücün de kullanıldığı bir mücadele programı çıkartılmalıdır. KİK toplantılarında sendikalar kendilerini birkaç saatlik bir görüşmeye değil, ileri sürülen taleplerin kazanılmasına endekslemelidirler.

Nisan ayında yapılacak KİK toplantılarına güçlü bir hazırlıkla girilmelidir

Önümüzdeki Nisan ayında tüm kurumlarda kurum işveren temsilcileri ile sendikalar arasında KİK toplantıları yapılacak. Sendikalarımız kurumda yetkili olup olmadıklarına bakmaksızın bu sürece çok yönlü bir hazırlıkla girmek zorundadırlar. Güçlü bir hazırlık herşeyden önce kamu emekçilerinin mücadeleye hazırlanması olarak algılanmalı, işyeri toplantılarından çalışanların taleplerini açığa çıkarmaya dönük çalışmalara kadar bir dizi araçla KİK'ler çalışanların gündemine sokulmalı, en yakıcı talepler doğrultusunda kesintisiz bir mücadele programı hazırlanmalıdır. Kamu emekçilerinin tümünü kesen talepler sendikalarımızın ve KESK'in ortak bir mücadele programına konu edilmelidir. Bunlar başarılabildiği ölçüde sendikalar işyeri eksenine oturacak, emekçilerin güvenini kazanacaklardır. Mücadele ile kazanılan en küçük bir talebin bile masabaşında bahşedilenden kat kat daha fazla kamu emekçilerinin örgütlenmesine hizmet edeceğinin bilinciyle hareket edilmeli, KİK görüşmelerine endekslenmiş tutumdan vazgeçilmeli, taleplerde ısrarcı davranılarak kabul edilmediklerinde toplantılardan çekilinmeli ve fiili-meşru mücadele yolu tutulmalıdır.

Yerel seçimlerde emekçileri temel ve hak özgürlükleri kazanmak için devrimci sınıf mücadelesine çağıran

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu destekleyelim!

"Devrimci sınıf mücadalesiyle haklarımızı söke söke almaktan başka çıkış yolu yoktur. Köklü ve kalıcı çözümün biricik gerçek yolu ise devrimdir. İşçi sınıfının devrimci iktidarının kurulmasıdır. Çözüm, işçi sınıfı ve emekçilerin her alanda ve her düzeyde iktidarı ele geçirmesindedir. Böylece özel mülkiyet düzenine son verilerek, bir avuç asalağın tekelindeki zenginliklerin ve kaynakların tüm toplumun hizmetine sunulmasındadır.

Bu sosyalizm demektir, çözüm sosyalizmdedir! Sosyalizm, temel iktisadi ve sosyal sorunlarmızın çözümünü sağlamakla kalmaz, emekçiler için gerçek bir demokrasinin de koşullarını yaratır. Ancak bu koşullarda, emekçiler hiçbir engelle karşılaşmadan temel demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekten kullanabilirler. Ancak bu durumda, yerel yöneticilerini özgürce seçmek, denetlemek ve gerektiğinde görevden almak olanağına kavuşabilirler."

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!